

kan desværre ikke siges at være i Overensstemmelse med disse Synspunkter, og jeg kan derfor straks sige, at det for mig personlig har kostet stor Overvindelse at skulle fremsætte et Lovforslag med det Indhold, som nærværende Lovforslag har, og jeg forstaar ogsaa, at det for dette høje Ting neppe vil være nogen stor Glæde at vedtage et Lovforslag med et Indhold som det foreliggendes. Men heroverfor maa jeg erindre ærede Medlemmer om, at den Situation, der foreligger — en Situation, som dels er skabt ved Forhold udenfor vort Lands Grænser, men ogsaa — og det maa i denne Forbindelse ikke glemmes — er skabt af os selv ved den Politik, vi har iværksat med Hensyn til Foranstaltninger, som vi alle har været med til, og som vi derfor har Medansvaret for — nødvendigvis, at en Kornordning af en saadan Beskaffenhed som den her foreslaaede endnu et Aar maa iværksættes under Hensyn til den Brødpolitik, der er fulgt her i Landet gennem Krigsaarene, og ved hvilken Prisen paa Rugbrød er holdt nede paa et lavt Niveau, er holdt saa langt nede, at der maa ske neppe er noget andet Land i Europa, hvor man i Øjeblikket har saa lave Brødpriiser som vi. Under Hensyn til, at vi har været inde paa en saadan Prisnedsættelse, maa det anses for ganske uforsvarligt, om man nu pludselig vilde borttage alle Statsindgreb paa dette Omraade, som her er paa Tale, og lade det frie Markeds Prisansættelse gælde for et saa vigtigt og uundværligt Levnedsmiddel, som Rugbrødet er her i Landet. Jeg mener, at det er rigtigt overfor det Forhold, som vi her beskæftiger os med, at gøre den Betragtning gældende, at her er et Omraade, der kan behandles som en Undtagelse. Blandt alle de nødvendige Levnedsmidler danner Rugbrødet for saa vidt en Undtagelse, som det kan siges at være det Levnedsmiddel, der er mest blottet for Karakteren af Luksus. Det er her i Landet absolut uundværligt, det spises af alle fra den rigeste til den fattigste, og det har den Ejendommelighed, at selv om man paa kunstig Maade sætter Prisen stærkt ned, vil Forbruget deraf ikke tiltage. Det er et meget væsentligt Forhold, thi jeg vilde under de forhaandenværende almin-

delige økonomiske Forhold her i Landet anse det for farligt, om Statskassen vilde gaa med til betydelige Nedsættelser paa saadanne Levnedsmidler, som i større eller mindre Grad har Karakteren af Luksus, som er i større eller mindre Grad undværlige, idet man derved bidrager til at forøge Forbruget paa et Tidspunkt, hvor det øjensynlig gælder om at nedstemme Forbruget, navnlig af alle saadanne Levnedsmidler, som i større eller mindre Grad kommer ind under Begrebet Luksus.

Naar jeg nævner dette, at det kan være rigtigt for Rugbrødets Vedkommende at gøre denne Undtagelse, vil jeg gerne understrege denne Udtalelse. Jeg tror, at det Tidspunkt er kommet, da det er ganske nødvendigt, at Statskassen ophører med paa andre Omraader at give Tilskud til at gøre Levnedsmidlerne billige for Befolkningen. Vi undgaar ikke Dyrtiden ved disse Tilskud, vi forlænger blot Dyrtiden. Vi maa igennem den, og Vejen dertil er, som det saa ofte er sagt, men som man stadig trænger til at faa gentaget, den, at Forbruget skal sættes ned og Produktionen forøges. Derfor vil jeg gerne, samtidig med at jeg her har den Ære at fremsætte et Lovforslag, der foretager en væsentlig Prisnedsættelse for Rugbrødets Vedkommende, understrege, at det maa og skal være en Undtagelse, saaledes at det, samtidig med at Lovgivningsmagten vedtager dette, maa forstaas, at hvad der ellers kan fremkomme af Ønsker med Hensyn til Prisnedsættelse for Levnedsmidler maa, saaledes som Situationen foreligger, afvises for Statskassens Vedkommende. Det, det gælder om for et Land som vort, der er et levnedsmiddelproducerende Land, og som har sin Hovedindtægtskilde i Eksport af Levnedsmidler, maa blive ikke dette, at vi selv spiser saa meget som muligt af dem — og i den Henseende er vi, det nytter ikke at nægte det, saa langt fremme, at der vistnok ikke er et eneste Land i Europa, hvor man lever saa godt og spiser saa meget som her i Landet —, men at vi kommer ind paa at spare overalt, hvor der kan spares, og at faa saa meget som muligt tilovers til Eksport. Det er i Virkeligheden — saa kan vi tale saa me-